

MARNO JÁNOS

Keletlenül

Haninak

*Álmomban pucér pincérek szolgáltak fel
egy tengerparti vendéglő teraszán,
fürgén, elegánsan cikáztak a citrom-
sárga abroszú asztalok között,
nem bánom, mondtam a lányomnak, egyszer én
is megkóstolhatom a tenger gyümölcseit,
öröm engedelmeskednem a lányomnak,
álmaimhoz igazítanom a napvilágot,
egy palack fehérbort is rendeltünk,
mivel úgy tudtuk, pénz áll a házhoz még
másnap, épp annyi, amennyiért még nem
kerülsz magadban szégyenpadra a tükör
előtt a kiszáradtságtól könnyező
szemmel, hiszen saját házra például
már nem futná belőle itt a környéken.
De eltértem a tárgytól. A lányom hangja
térített magamhoz, szólt, hogy meghozták
a rendelésünket, ó!, mondtam berekedten
a hangszálamon tenyésződő poliptól,
melynek a párja az orromban már kora
gyerekkoromban megjelent s odaszokott.
Ott állt előttem tehát egy öblös tányérban
jókora halomban a tenger gyümölcsei
egyszerre parázsló és borzongatóan hideg
színvarázsa, éles peremű oválisokban
szétkent szemgolyók, egyike-másika sértetlen
anyajegynek vagy szemölcsnek tetszett,
baj lesz, ha ezekhez hozzáérek, szóltam
magamra álmomban, megbabonázott a szem-
rések sokfélesége, s a szemgolyóké,
melyek hol engem vizslattak, hol összenéztek,
s talán meglepetésnek került a kollekcióba
néhány megtévesztően élénk pillantású
térfigyelő műszem, vagy gyógyító szándék
rejtett a koktélba rejtésükben: ha lenyelek
egyet épen, az végigpásztázhatja az egész
tápcsatornámat. Szégyenszemre sokat panaszkodtam
a lányomnak a gyomor- és bélbajaimról,
meglehet, azért is hívott meg erre a*

*vacsorára, hogy segísen rajtam a megbekelt
tenger gyümölcseivel. Nem néztem fel rá,
úgy is éreztem, nagyokat kacag magában. Ő
született álmodóművész. Utálok, amikor
kudarcaikban fuldokló emberek büszkélkednek
a gyermekeikkel. Álmomban azonban nem
törvénykezhettek mások, sem magam felett,
csupán élvezhetem vagy elszenvedhetem
a lányom teljbatalmát. Hamar előjöhett
a bordám alatti görcs mindenestre, mert
még a borból sem sikerült lenyelnem egyetlen
kortyot, csak a lányom kedvéért mímeltem
némi étvágyat, tördeltem egy rák olló-
csontjait, mintha a saját ujjaimat
ropogtattam volna, miközben a csípősebb
szemgolyómat forgattam a számban nagy
elővigyázattal. Tudtam, hogy eközben
fekszem valami ágyban, csak homályban maradt,
a vidékiben-e, ahol nem ettünk halat
soha, és a kagylón ültem vagy álltam előtte csak,
és véletlenül sem néztem szembe magammal;
sokáig erre szavaztam álmomban. Sütött
az öbölbe lejtő téren a nap, és ide is
besütött egy sávnyi a takarómra, rosszul
esett erre ráébrednem. A szomszéd
szobában beszélt valakivel a feleségem
telefonon. Lehetett az a valaki éppen
a lányom is, ám ennek a valóságban már
nem tulajdonítottam jelentőséget. Egy
kínzó álomnak befellegzett, sárgabarackkal
kezdtem a napot, és görögdinnyével, mert
az mindent felgyorsít, aminek keresztül kell
vágnia rajtam. És nem csak úgy baladnia,
hatolgatnia, tétován és idegbetegen,
mint a kocsisoroknak a városban, vagy nekem
magamnak a várakozásban, azt is olyan
keletlenül, még az ágyban, ímmel-ámmal,
s szitkozódva, mint egy piroslámpahullámban.*